

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně PhDr. **M. M., Ph.D.**, bytem H. 115, R. n. M., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 376/1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **25. 7. 2012, č. j. MPSV-UM/3644/12/9S-OLK**, ve věci nepřiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – asistenčního psa,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí označeného shora, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 20. 6. 2012, čj. MPSV-UP/948816/12/AIS-ZDP, kterým byla žalobkyni zamítnuta žádost o přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – asistenčního psa.

[2] Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný rozhodl podle § 9 odst. 12 a 13

zákona o poskytování dávek osobám zdravotně postiženým s tím, že asistenční pes není uveden v seznamu pomůcek a není ani srovnatelný s vodícím psem, přičemž žalobkyně není osobou těžce zrakově postiženou, pro které je vodící pes určen. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nesprávné, neboť zákon nestanoví, jak má být hodnocena obdobnost pomůcky a ze zákona nevyplývá, že za obdobnou by musela být považována pouze taková pomůcka, která pomáhá překonávat stejné zdravotní postižení jako pomůcka v seznamu uvedená. Podle § 9 odst. 13 citovaného zákona se posuzuje srovnatelnost z hlediska využití pomůcky. V daném případě je pes nezbytným průvodcem osoby zdravotně postižené, neboť jí pomáhá v orientaci v prostoru, v případě náhlého kolapsu dokáže pomoci nebo pomoc přivolat. Srovnatelnost pomůcky spočívá v tom, že oba dva druhy psů umožňují zdravotně postižené osobě mobilitu. Žalobkyně sama s ohledem na svůj zdravotní stav nemůže cestovat, což jí znemožňuje v podstatě jakékoliv společenské uplatnění. Obě pomůcky jsou rovněž srovnatelné v tom, jak umožňují zapojení do běžného života. Žalobkyně byla v březnu 2012 uznána osobou těžce zdravotně postiženou, je držitelem průkazu ZTP/P a poživatelé invalidního důchodu II. stupně, pobírá příspěvek na péči v I. stupni, posudkový lékař potvrdil, že žalobkyně je závislá v oblasti mobility, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Žalobkyni je v současné době k dispozici asistent při cestě do zaměstnání a zpět, při nákupu a při zajišťování různých osobních věcí na úřadech. Tuto činnost však může zastávat i asistenční pes. Služeb osobního asistenta by po přidělení psa mohla žalobkyně užívat jen v situacích, kdy nelze užít asistenčního psa – příprava stravy, péče o domácnost. Proto se žalobkyně domluvila s organizací HELPPES a ta pro ni cvičí asistenčního psa, který jí pomůže jak v zaměstnání, tak v domácím prostředí. Z hlediska uplatnění nároku žalobkyně se může jevit problematicky též znění § 9 odst. 1 citovaného zákona, které uvádí výčet zdravotních stavů osob, kterým náleží příspěvek na zdravotnickou pomůcku, přičemž zdravotní stav žalobkyně mezi těmito stavy není uveden. Podle žalobkyně v kontextu celého zákona je třeba tento výčet zdravotních stavů považovat za výčet demonstrativní, tzn. že pokud nelze zdravotní stav žalobkyně pod žádný z uvedených zdravotních stavů podřadit, nebrání to vzniku nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku. Tuto úvahu žalobkyně opírala zejména ust. § 1 citovaného zákona, který obecně stanoví, že peněžitě dávky podle tohoto zákona se poskytují osobám se zdravotním postižením ke zmírnění sociálních důsledků jejich zdravotního postižení a k podpoře jejich sociálního začleňování. Příspěvek na pořízení asistenčního psa jednoznačně pod tuto definici spadá. Výklad § 9 odst. 1 zákona ve smyslu jeho speciality k § 1, tj. tak, že by vylučoval přiznání příspěvku osobám se zdravotním stavem přímo spadajícím do tam uvedeného výčtu, by znamenal zcela neodůvodněné znevýhodnění jedné skupiny postižených – konkrétně osob trpících opakovanými záchvatovitými stavy. Tento výklad by tak zakládal neodůvodněné odlišné zacházení s různými skupinami osob, což by mohlo být i v rozporu s ústavně zakotvenou zásadou nediskriminace. Žalobkyně dodala, že všechny další podmínky pro přiznání příspěvku splňuje. Její zdravotní stav trvá déle než 1 rok podle § 9 odst. 3 zákona, je jí více než 15 let, asistenční pes jí umožní sebeobsluhu a potřebuje ho k realizaci pracovního uplatnění a ke styku se sociálním okolím a může ho využívat ve svém sociálním prostředí (ve smyslu § 9 odst. 5 zákona) – asistenční pes bude sloužit ke zmírnění sociálních důsledků jejího postižení a bude přispívat jejímu sociálnímu začleňování. Asistenční pes je rovněž

cvičen organizací, která je členem mezinárodní organizace sdružující výcvikové školy (ve smyslu § 9 odst. 11 zákona). Žalobkyně k žalobě přiložila posudek o invaliditě, smlouvu o poskytování sociální služby – příprava a následná péče o uživatele asistenčního psa, lékařské doporučení asistenčního psa a kopii průkazu ZTP/P.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně opomenula ust. § 3 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, z něhož je patrné, které osoby „při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně“ mají nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku. Neboli další podmínky nároku jsou upraveny dalšími ustanoveními. Žalovaný odkázal na § 9 citovaného zákona, přičemž zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání jsou uvedeny v příloze k tomuto zákonu. Tato zdravotní postižení jsou vyjmenována taxativně, nelze je srovnávat s postiženími jinými tak, jak tomu bylo dle předchozí právní úpravy platné do 31. 12. 2011. Seznam druhů a typů zvláštních pomůcek, na jejichž pořízení se poskytuje příspěvek, stanoví prováděcí právní předpis, kterými je Příloha č. 1 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. V tomto seznamu je jako jedna z pomůcek uveden vodící pes. Tuto pomůcku je možno poskytnout osobám s úplnou nevidomostí obou očí, ztrátou zraku zahrnující stavy od naprosté ztráty světlocitu až po zachování světlocitu s chybnou světelnou projekcí a dále s praktickou nevidomostí obou očí, zrakovou ostrostí s optimální korekcí intervalu 1/60 (0,02) – světlocitem s jistou projekcí nebo omezení zorného pole do 5 – 10 stupňů od bodu fixace, bez omezení zrakové ostrosti. Nutno ovšem také podotknout, že kontraindikace vylučující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – vodícího psa – je mj. i těžká polyvalentní alergie. Asistenční pes v prováděcím předpisu jako pomůcka uveden není, z hlediska jeho využití jej nelze ani srovnávat s některou z pomůcek uvedených v Příloze č. 1 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., a to ani s vodícím psem, jehož dovednosti jsou jednoznačně směřovány k vedení osoby se zrakovým postižením. Ostatně ani další pomůcky náležející z důvodu konkrétního zdravotního postižení nelze srovnávat s pomůckami určenými ke kompenzaci jiného zdravotního postižení. Jestliže žalobkyně namítá, že stanovení jednotlivých zdravotních postižení odůvodňujících poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku je diskriminační a nezákonné, je nutné podotknout, že zákon stanovující podrobnosti poskytování peněžitých dávek osobám se zdravotním postižením byl projednáván oběma komorami Parlamentu ČR, kde byl posuzován i soulad s Listinou základních práv a svobod, a byl řádně schválen. Podle žalovaného byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech a že žalovaný rozhodl v souladu se zákony a věcně správně. Proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 7. 2012.

[5] Ze správního spisu krajský soud z hlediska žalobních bodů zjistil, že dne 24. 5. 2012 si žalobkyně požádala o příspěvek na zvláštní pomůckou – asistenčního psa v hodnotě 200.000 Kč s tím, že organizací zodpovědnou za výcvik psa je HELPPES – Centrum výcviku psů pro postižené o. s.

[6] Dále je ve spise založen posudek o zdravotním stavu žalobkyně v rámci posouzení stupně závislosti se závěrem, že žalobkyně nezvládá 4 základní životní potřeby – mobilitu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost, a je tak osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost).

[7] Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2012 Úřad práce ČR – krajská pobočka v Olomouci (kontaktní pracoviště Šumperk), čj. MPSV-UP/948816/12/AIS-ZDP, rozhodl nepřiznat žalobkyni příspěvek na zvláštní pomůcku – asistenčního psa s odkazem na § 9 odst. 12 a 13 zákona č. 329/2011 Sb. s tím, že asistenční pes není uveden v prováděcím předpisu, který stanoví seznam druhů a typů zvláštních pomůcek, na jejichž pořízení se příspěvek na zvláštní pomůcku poskytuje, tj. vyhláška č. 388/2011 Sb., ani ho nelze z hlediska využití srovnávat s některou pomůckou uvedenou v této vyhlášce.

[8] Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na tatáž ustanovení, posudek o zdravotním stavu žalobkyně v rámci posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči a k námitkám žalobkyně sdělil, že příloha č. 1 k vyhlášce v části II uvádí pomůcky, které je možno poskytnout osobám se zdravotním postižením, a to především osobám těžce zrakově postiženým. Jednou z pomůcek je i vodící pes. Pomůcka - vodící pes není srovnatelná s asistenčním psem. Dále pomůcka – vodící pes je určena těžce zrakově postiženým osobám, což žalobkyně není, ani z výsledku posouzení zdravotního stavu není možné konstatovat, že trpí zrakovým postižením. Ohledně využití asistenčního psa žalovaný uvedl, že nepochybuje skutečnost, že asistenční pes může sloužit ku prospěchu účastníka řízení, k čemuž bude i vycvičen, přesto trval na tom, že asistenční pes není ve výčtu pomůcek podle přílohy č. 1 k vyhlášce, část II, bod 2 pro osoby uvedené v části II bodu 2 písm. a) a b) přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. V tomto výčtu je uveden vodící pes, a to pro osoby těžce zrakově postižené. Žalovaný nadto uvedl, že žalobkyně nevznesla do řízení kromě žádosti a odvolání žádné nové skutečnosti, které by mohly prokázat její potřeby pro přiznání zvláštní pomůcky. Žalovaný nepochybnil zdravotní postižení a obtíže žalobkyně, nicméně dospěl k závěru, že ani zdravotní postižení, ani srovnatelnost pomůcky neodůvodňují přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – asistenčního psa. Na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami a žádost žalobkyně o příspěvek na zvláštní pomůcku – asistenčního psa byla zamítnuta v souladu se zákony.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[10] Podle § 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 141/2012 Sb., tj. ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *tento zákon upravuje poskytování peněžitých dávek osobám se zdravotním postižením určených ke zmírnění sociálních důsledků jejich zdravotního postižení a k podpoře jejich sociálního začleňování a průkaz osoby se zdravotním postižením.*

[11] Podle § 3 zákona č. 329/2011 Sb. *nárok na příspěvek na mobilitu a na příspěvek na zvláštní pomůcku a na průkaz osoby se zdravotním postižením mají při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně tam uvedené osoby.*

[12] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. *nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku má osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí nebo těžké sluchové postižení anebo těžké zrakové postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.*

[13] Podle § 9 odst. 12 zákona č. 329/2011 Sb. *seznam druhů a typů zvláštních pomůcek určených osobám s těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí, těžce sluchově postiženým osobám, těžce zrakově postiženým osobám a osobám s těžkou nebo hlubokou mentální retardací, na jejichž pořízení se poskytuje příspěvek, stanoví prováděcí právní předpis.*

[14] Podle § 9 odst. 13 zákona č. 329/2011 Sb. *při rozhodování o poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku, která není uvedena v seznamu podle odstavce 12, se posuzuje, zda je tato konkrétní zvláštní pomůcka z hlediska využití srovnatelná s druhy a typy zvláštních pomůcek uvedenými v seznamu podle odstavce 12.*

[15] V souzené věci jsou dvě sporné otázky: zda má žalobkyně nárok na zvláštní pomůcku – asistenčního psa podle § 9 odst. 12 a podle § 9 odst. 13 zákona č. 329/2011 Sb. Spor byl veden o interpretaci těchto dvou citovaných ustanovení.

[16] Podle posudku o posouzení stupně závislosti žalobkyně trpí recidivujícími kolapsovými stavy bez prodromů, se zraněními, nezjištěné etiologie, stavem po implantaci kardiostimulátoru, stavem po antirabické terapii, stavem po borelióze, hypertenzí I. stupně obtížně korigovatelnou, celotělovými otoky nejasné etiologie, lymfedémem dolních končetin, stavem po recidivující generalizované herpes zoster a syndromem policistických ovárií v klidu.

[17] Zákonodárce v § 9 odst. 1 zákonu č. 329/2011 Sb. a v příloze k tomuto v zákoně v bodě I vyjmenoval zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání. Za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku stanovil těžké vady pohybového nebo nosného ústrojí, těžké zrakové a sluchové postižení, přičemž vše blíže specifikoval. V bodě II zákonodárce naopak stanovil zdravotní stav vylučující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku (kontraindikace).

[18] Seznam druhů a typů zvláštních pomůcek určených osobám s těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí, těžce sluchově postiženým osobám, těžce zrakově postiženým osobám a osobám s těžkou nebo hlubokou mentální retardací, na jejichž pořízení se poskytuje příspěvek na zvláštní pomůcku, zákonodárce uvedl – v návaznosti na postižení uvedená v příloze zákona č. 329/2011 Sb. - v příloze č. 1 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením.

[19] Z výše uvedeného je zjevné, že zákonodárce osoby s některou z diagnóz, které má žalobkyně, nezahrnul do okruhu osob, které mají nárok na zvláštní pomůcku a dále je zjevné také to, že asistenční pes mezi těmito pomůckami tak, jak jsou uvedeny v příloze č. 1 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., rovněž není uveden.

[20] K tomu, aby žalobkyni byl na její žádost přiznán příspěvek na zvláštní pomůcku – asistenčního psa, a to při jejích diagnózách, by musela splnit dvě zákonné podmínky – tj. musela by být zahrnuta v seznamu osob se stanovenými postiženími a dále by asistenční pes musel být v seznamu pomůcek podle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Přitom obě tyto podmínky by musely být splněny kumulativně, tedy současně. Pokud zákon stanovuje pro danou situaci ještě jiné podmínky, musely by být splněny i tyto další podmínky, a to rovněž současně.

[21] Pokud jde o spor při výkladu § 9 odst. 12 zákona č. 329/2011 Sb., celý zákon č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, neobsahuje žádné ustanovení o pravomoci správních úřadů prominout některou z výše uvedených podmínek ani žádné ustanovení o tom, že by mohly na základě své úvahy přiznat příspěvek na zvláštní pomůcku mimo meze stanovené zákonem, případně vyhláškou. To znamená, že v souzené věci nebyl správním úřadům dán žádný prostor pro správní uvážení a rovněž se nejednalo o situaci, kdy by správní úřady vykládaly nějaký neurčitý právní pojem. V zákoně není žádné ustanovení, které by zmocnilo správní úřady rozhodovat obdobné případy podle shora citovaných, případně jiných zákonných ustanovení, anebo ustanovení, které by správním úřadům umožnilo přiměřeně požadovaný příspěvek na zvláštní pomůcku přiznat, to vše na základě analogie. Pokud by tak zákonodárce učinit chtěl, výslovně by to stanovil v zákoně. Není možný ani extenzivní (rozšiřující) výklad, který se ve veřejném právu zásadně nepoužívá (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 376/2000 ze dne 12. 12. 2000, podle kterého *„v případě předpisů sociálního zabezpečení ... není možné použít rozšiřující výklad právních předpisů. Nárok na dávku ... je možné přiznat jen tehdy, jsou-li splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Rozšiřující výklad zákonných podmínek vzniku nároku by byl v rozporu se zájmy ostatních pojištěnců.“*). Jiný výklad (zaujatý soudem a správními úřady) by byl v rozporu s principem dělby moci a jmenovitě čl. 15 odst. 1 Ústavy České republiky. K tomu je třeba podotknout, že podzákonné právní předpisy mohou stanovovat povinnosti, ne všechny stanoví jen zákon (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/01, č. 410/2001 Sb., s. 79 Sb.n.u.ÚS, sv. 24, ročník 2001). Podle důvodové zprávy k zákonu č. 329/2011 Sb. (sněmovní tisk č. 374/0, zdroj: www.psp.cz) *s ohledem na relativně rychlý technický pokrok i pokrok v léčebných postupech může docházet k častým změnám v právní*

úpravě, a proto byl seznam postižení a pomůcek uveden ve vyhlášce, a nikoliv zákoně.

[22] Žalobkyně se mýlí, pokud považuje výčet onemocnění a pomůcek v zákoně č. 329/2011 Sb. za demonstrativní, naopak jde o výčet taxativní, což soud dovozuje jak z jazykového znění, tak ze zásady, že ve veřejném právu jde o normy převážně kogentní (na taxativní výčet poukazuje i důvodová zpráva). Zdejší soud nepředložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení předmětných ustanovení zákona č. 329/2011 Sb. Jednak jde v této věci spíše o aplikaci vyhlášky, a nadto zákon není diskriminační, protože samotný zákon dopadá na všechny adresáty stejně. Protože spor se vedl o interpretaci § 9 odst. 12 zákona č. 329/2011 Sb., soud uzavírá, že žádnou z výkladových metod u tohoto ustanovení nelze dospět k závěru, že by žalobkyni měl být příspěvek na asistenčního psa přiznán, a to ani teleologickým výkladem vzhledem ke shora uvedenému a vzhledem k dalším, speciálním ustanovením zákona č. 329/2011 Sb. Citované zákonné ustanovení na případ žalobkyně vůbec nedopadá a nelze ho proto aplikovat.

[23] *Naproti tomu u výkladu § 9 odst. 13 zákona č. 329/2011 Sb. (při rozhodování o poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku, která není uvedena v seznamu podle odstavce 12, se posuzuje, zda je tato konkrétní zvláštní pomůcka z hlediska využití **srovnatelná** s druhy a typy zvláštních pomůcek uvedenými v seznamu podle odstavce 12) je situace zcela odlišná a zákonodárce zde dal správním úřadům prostor pro uvážení a naplnění neurčitého právního pojmu „srovnatelná“ pomůcka. Správní úřady zde nejdříve musí vyložit pojem „srovnatelná“ a pokud by dospěly k závěru, že jde o pomůcku srovnatelnou s pomůckami v seznamu podle vyhlášky, teprve by užily správního uvážení.*

[24] Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že asistenční pes není srovnatelný s vodicím psem, protože vodicí pes je určen osobám se zrakovým postižením, zejména těžce zrakově postiženým, a to žalobkyně není. Asistenční pes může být ku prospěchu účastníkům řízení, avšak není vůbec uveden v seznamech podle vyhlášky. Správní orgán I. stupně uvedl ve svém rozhodnutí, že asistenčního psa nelze srovnávat s pomůckami podle seznamu – soud konstatuje, že taková úvaha by byla nepřezkoumatelná (chybí zde jakákoli argumentace a odůvodnění právního názoru), protože podle § 9 odst. 12 zákona č. 329/2011 Sb. správní orgán naopak byl povinen srovnávat navrženou pomůcku s pomůckami podle seznamu ve vyhlášce. Ačkoli žalovaný svou úvahu uvedl velice stručně, soud ji shledal jako ještě přezkoumatelnou s ohledem na – byť kusou – ale obsaženou argumentaci. Nadto se s ním soud ztotožňuje, protože asistenčního psa a vodicího psa podle soudu srovnávat ve své úplnosti nelze jak s ohledem na jejich dovednosti (u vodicího psa jsou stanoveny velmi podrobně v příloze č. 2 vyhlášky č. 388/2011 Sb.), kdežto asistenční pes všechny tyto požadavky splňovat nemusí; jednak s ohledem na indikaci zdravotních postižení u osob, kterým slouží vodicí pes a osob, kterým postačuje pes asistenční – nároky na jejich výcvik se jednoznačně liší, pojem „asistenční pes“ je v běžném jazyce pojem širší (např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, čj. 2 As 37/2009-62, www.nssoud.cz, *není-li pojem (zde nerozpustné nečistoty) definován v právním předpise jinak, je třeba mu*

při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce). Asistenční pes může sloužit i osobám s malým příp. žádným zdravotním postižením, nebo osobám se zdravotními postiženími, která nejsou vyjmenována v citovaných ustanoveních zákona a vyhlášky. Asistenční pes jim může pomáhat jakýmkoliv způsobem a tato pomoc může spočívat i v plnění zcela minimálních požadavků, na druhou stranu někteří asistenční psi mohou být vycvičení na vysoké úrovni. Pomoc poskytovaná asistenčními psy zahrnuje širokou škálu oblastí a úkonů, jejich užitečnost je podle soudu nesporná. Pojem „asistenční pes“ a jeho užití pro osoby s vymezeným zdravotním postižením tak, jak jej zaujal žalovaný i soud, odpovídá závěrům výzkumu z roku 2008, prováděného Výzkumným ústavem práce a sociálních věcí, v. v. i., i ve srovnání se zahraničím. Podle těchto závěrů není „vodící“ a „asistenční“ pes shodný pojem (srov. Galetová Zdeňka: Problematika asistenčních psů v ČR, zdroj: http://praha.vupsv.cz/Fulltext/vz_279.pdf, shlednuto 19. 2. 2014, ISBN 978-80-7416-015-8).

[25] Pokud žalovaný dospěl k závěru, že pojem „asistenční pes“ není srovnatelný s pojmem „vodící pes“, odpadá úvaha, resp. užití správního uvážení, zda žalobkyni tuto pomůcku přiznat či nikoliv a druhá sporná otázka je tímto uzavřena.

[26] Pro úplnost v souzené věci zdejší soud konstatuje, že podle některých právních názorů se jedná o užití správního uvážení například i u výběru výkladových metod. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. V souzené věci žalovaný svůj postup řádně odůvodnil, své úvahy, byť velmi stručně, avšak dostatečně popsal a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Žalovaný tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použil v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva. Žalobní námitka nesprávného výkladu neurčitého právního pojmu i použití správního uvážení ve správním řízení byla proto nedůvodná.

[27] Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[28] Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalovanému ze zákona nenáleží a žalobkyně v tomto řízení nebyla úspěšná (§ 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 20. 2. 2014

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně